

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Székely Andrea (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Puskás Attila (alperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. november 23. napján meghozott 28.P.20.966/2010/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett, 11. sorszám alatt indokolt és Pf.2. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 187.500 (száznyolcvanhétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, míg az államnak külön felhívásra 394.300 (háromszázkilencvennégyezer-háromszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság hibás teljesítéssel okozott kár megtérítése címén kötelezze az alperest 6.571.455 forint és ezen összeg után 2007. április 19. napjától a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

Előadta, hogy 1997. június 27-én ingatlant vásárolt az alperestől. 1998-tól kezdődően az új építésű családi házban különböző hibák keletkeztek, amelyek miatt a keresetben megjelölt összegű a kára. 2002 júliusában felszólította az alperest a javítási költség megfizetésére, majd 2007. január 27-én ismét írásbeli felszólítást küldött a részére, de megkeresései nem vezettek eredményre.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, annak mind a jogalapját, mind az összecszerűségét vitatta.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a követelés elévült figyelemmel arra, hogy a 2002. júliusi felszólító levelet a postaládájában találta és még aznap, 2007. július 20-án megválaszolta. Állította, hogy az elévüléstől függetlenül joggal való visszaélés miatt a teljesítéstől a bíróság előtti igényérvényesítés idejéig eltelt idő a kereset alaposságát kizárja. Ezt meghaladóan a felperes az ingatlant átépítette és meg sem kísérelte a hibák kijavítását, így közrehatott a kár bekövetkeztében.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 375.000 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 394.300 forint illetéket.

Határozatában tényként állapította meg, hogy az 1997. június 27-én kelt adásvételi szerződéssel a felperes megvásárolta az alperestől a perbeli ingatlant 10.800.000 Ft vételárért. Az ingatlanon lévő családi ház új építésű volt, amelyre az alperes a használatbavételi engedélyt az adásvételi szerződés megkötése után szerezte meg. A birtokba adásra 1997. július 18-án került sor, amikor az alperes átvette a felperestől a 7.800.000 Ft vételárhátralékot. 1998 nyarán a ház egyik válaszfala teljes hosszában vízszintesen megrepedt. 2001 tavaszán az ugyanezen válaszfal alatt húzódó fűtéscső repedt meg, 2002-ben pedig megsüllyedt a terasz. 2002. júliusban a felperes jogi képviselője útján 2 millió Ft javítási költség megfizetésére szólította fel levélben az alperest, aki 2002. július 20-án kelt válaszlevelében közölte, hogy a kivitelező a helyszínen kívánja megtekinteni a hibákat. A helyszíni szemlére nem került sor. 2007. január 27-én a felperes levélben jelezte, hogy kártérítési igényét továbbra is fenntartja. 2007. március 2-án helyszíni szemlére került sor, amelyen megjelent az alperes képviselője is, 2007 áprilisában pedig a felperes statikus véleményt szerzett be és kárbecslést készíttetett. 2007. május 10-én írásban értesítette az alperest, hogy 6.571.455 Ft a kára, majd 2007. június 12-én nyújtotta be keresetét a bírósághoz.

A keresetet a ... Bíróság ... 7. számú ítéletével elutasította. A felperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a ... Ítéltábla számú határozatával az elsőfokú ítélet nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett részét hatályon kívül helyezte és e körben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Indokolásában rögzítette, hogy az elsőfokú ítéletnek a szavatossági igény elutasítására vonatkozó része jogerőre emelkedett, mert azt a felek fellebbezéssel nem támadták.

A megismételt eljárásban hozott határozata jogi indokolásában az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felek között a Ptk. 365. §-ának (1) bekezdése alapján adásvételi szerződés jött létre, amelynek teljesítésére 1997. július 18-án került sor. A felperes a hibajelenséget először 1998 nyarán észlelte. 2002 februárjára az is nyilvánvalóvá vált a számára, hogy a hiba a ház nem megfelelő alapozásából ered. Vállalkozókkal történő tárgyalása alapján mind a kijavítás módjáról, mind a várható költségéről tudomással bírt. A Ptk. 310. §-a értelmében a szavatossági jogainak érvényesítésén kívül jogosult a hibás teljesítésből eredő kárának a megtérítését is követelni. Ezen

igényét a Ptk. 324. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint az általános 5 éves elévülési időn belül érvényesítheti. A másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében foglaltaknak megfelelően az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az elévülést a felperes írásbeli felszólításával 2002. július 18-ig megszakította-e. Megállapította, hogy a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az írásbeli felszólítását az alperes vagy az átvételkor hatályos, a postai szolgáltatások ellátásáról szóló 254/2001. (XII.18.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) szerint átvételre jogosult személy átvette. A felperes által csatolt tértivevényen az alperes neve szerepel, az alperes azonban vitatta, hogy azt ő írta volna alá. A Pp. 197. §-ában foglaltak szerint az aláírás valódiságának bizonyítása a felperes kötelezettsége lett volna és ehhez írásszakértő igénybevétele lett volna szükséges. Szakértői bizonyítást azonban a felperes nem kért, így nem volt megállapítható a felszólítás július 18-át megelőző hatályosulása, vagyis a követelés elévülésének a megszakítása a Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése szerint. Az alperes válaszlevelének keltéből és annak tartalmából sem következett, hogy a felszólítás július 18-át megelőzően történt. Mindezek alapján a felperes a hibás teljesítéssel okozott kára megtérítése iránti igénye érvényesítésével elkésett, a követelése elévült, ezért a Ptk. 325. § (1) bekezdése értelmében bírósági úton érvényesíteni már nem lehet.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára való utasítását.

Tényként állította, hogy az írásbeli felszólítást az alperesnek elévülési időn belül megküldte, és ezt az átvételre jogosult személy részére kézbesítették 2002. július 9. napján. Nem vitatta, hogy a tértivevényen szereplő aláírás esetleg nem az alperesé, de költségkímélés címén nem kérte írásszakértő kirendelését. Hivatkozott arra, hogy **T. L-től**, az alperes néhai férjétől írásmintát már nem lehet venni. Értelme pedig annak lett volna, ha meg lehet állapítani azt is, hogy kitől származik az aláírás, nem pedig csak azt, hogy kitől nem. A Korm. rendelet 21. §-ának (2) bekezdése szerint a házastárs helyettes átvevőnek minősül. A 21. § (3) bekezdése alapján a postai szolgáltatónak a jogcíme igazolását sem kellett kérnie. Így az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy nem jogosult személy vette át a levelet, írta alá a tértivevényt. Ténybeli előadása szerint tehát a felszólítást a küldemény átvételére feljogosított személy, az alperes néhai férje vette át 2002. július 9-én, ebből következően az írásbeli felszólítás július 18-ig hatályosult, vagyis a kártérítési követelés nem évült el és a per érdemi tárgyalásának nincs akadálya.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult annak helyes indokai alapján.

Állította, hogy **T. L-től** 1972-ben elvált, majd volt férje 1996-ban meghalt, így semmiképpen nem vehette át 2002-ben a kérdéses felszólítást.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntésével és annak jogi indokolásával az ítéletábra egyetért, ezért a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján utal a helyes indokokra. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mutat csak rá a következőkre.

Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy az alperesi ellenkérelemben foglaltakra tekintettel a felperes kártérítési követelése érdemben csak akkor vizsgálható, ha a 2002. júliusi keltezésű és 2002. július 6-án postára adott levél az elvülést megszakította. Helyesen utalt arra is, hogy a felperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az alperes vagy a postai szolgáltatások ellátásáról szóló 254/2001. (XII.18.) Korm. rendelet 21. §-ában meghatározott helyettes átvevő a levelet 2002. július 18-ig átvette.

A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az alperes férje, T. L. részéről történt átvételt a tértivevény igazolja. A Korm. rendelet 21. §-ának (2) bekezdésének a) pontja alapján a férj valóban jogosult helyettesként az átvételre. A (3) bekezdés ugyanakkor úgy rendelkezik, hogy a kézbesítési okiraton az átvételi jogosultság jogcímét fel kell tüntetni, de azt igazolni nem kell. A perben kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani, hogy a felperes által hivatkozott tértivevényen átvevő személyként alperes neve vagy T. L. névaláírás szerepel-e. Nem volt megállapítható az sem, hogy az átvétel jogosultságának a jogcíme feltüntetésre került-e.

Az alperes másodfokú tárgyaláson tett és a felperes által nem vitatott előadása szerint a tértivevényt T. L. férjként nem írhatta alá figyelemmel arra, hogy 1972-ben elváltak és 2002 előtt elhunyt. Erre tekintettel a felperes megalapozatlanul hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a postai szolgáltatásokra vonatkozó jogszabályoknak megfelelő kézbesítést a tértivevény igazolja, és ezzel szemben az alperest terhelte volna a bizonyítás. A rendelkezésre álló adatok alapján így nem lehetett megállapítani, hogy a felperes a 2002. júliusi írásbeli felszólításával a követelés elévülését a Ptk. 327. §-ának (1) bekezdése szerint megszakította. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen hivatkozott arra, hogy a Ptk. 325. §-ának (1) bekezdése alapján az elévült követelést bírósági úton nem lehet érvényesíteni.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére, továbbá kötelezte az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett illetéknek az állam részére történő megfizetésére.

Budapest, 2011. július 6.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: